

מסרים לכל

בס"ד, עלון # 60
ויצא – התשע"א

להצליח עם ישראל

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

ויצא יעקב מבאר שבע' (כח' י')

אחד מתלמידיו של הגאון הצדיק הרב אליהו לופיאן זצ"ל - המשגיח של ישיבת כפר חסידים - סיפר שנסע פעם עם רבו ברכבת מירושלים לחיפה, ושאל אותו לפי תומו האם צריך לומר תפלת הדרך. המשגיח ענה לו בתמיהה: אלא מה? בוודאי שצריך לומר!!

לאחר זמן מה נכנס הרב לעשות צרכיו, וכשיצא ונטל ידיו רמוז – בצורה יוצאת דופן ולא מובנת - לשוטר אחד שעמד לידו לקבץ את כל השוטרים הרבים שהיו באותה עת ברכבת. למרבה הפלא צייתו כל השוטרים לבקשה והגיעו אל הרב הישיש. הרב פנה אליהם בלשון הקודש ואמר: "אני אברך 'אשר יצר' בקול ואתם כולכם תענו אמן." התלמיד מספר שכל הנוסעים שעקבו אחרי המחזה התפלאו מאוד על כך שאנשי המשטרה נענים לרב בהסכמה מליאה וברצינות גמורה. והנה הרב אומר את הברכה מילה במילה כדרכו בקודש, וכל השוטרים עונים 'אמן' בצוותא ובקול גדול. אחד השוטרים אמר לאחר מכן שרק מהברכה שבירך הרב אפשר לחזור בתשובה שלמה... לא עוברות דקות ספורות מסיום הברכה במעמד השוטרים, והרכבת נעצרה עצירת חרום בפתאומיות. הרכבת עצרה במקום כחצי שעה, אך כעבור כמה דקות בלבד ידעו הנוסעים על הנס הגדול שנעשה להם. מוקש שהונח מתחת לפסי הרכבת היה אמור להתפוצץ מתחת לקרונות, ובחסדי שמים התגלה בניסי ניסים, ונהג הקטר הצליח לבלום ברגע האחרון. אם המוקש היה מתפוצץ חלילה מתחת לקרונות אי אפשר לתאר מה היה עולה בגורלם של הנוסעים.

הרב המשיך ללמוד בגמרא שבידו במשך כל הזמן שהרכבת עצרה, ורק כשהתגברה ההמולה שאל את תלמידו מה כל הרעש הזה העולה באוזניו, וכששמע את העניין אמר לו בענוותנותו הגדולה וכמי שרוצה להסיט את מחשבות האנשים מ'אחריותו' לנס הגדול, "נו תגיד אתה, צריך לומר תפילת הדרך!?"

מי שלא היה באותו מעמד ולא ראה איך השפיעה הנהגתו של המשגיח על השוטרים לא ראה הוד וזיו של תלמיד חכם מעודו.

(עלינו לשבח)

פינת חזלכח

מהלכות טבילת כלים - המשך

- א: כלי אכילה: צלחות כוסות סכינים כפות מזלגות וכן כלי בישול: כגון סירים, מחבת לטיגון, מגש לאפיה, מצקות, מרקה, שיפודים, ממתכת צריכים טבילה.
- ב: מכשירים להכנת אוכל כגון: מדוכה וידית המדוכה, רחיים של פלפל, אולר, בקבוק, צנצנת, מקלף, משפך, מיחס, תיון, תרווד (כף גדולה שיוצקים בה את האוכל), מחתך לביצים קשות, ארגז לחם, מלחיה, בחשה (כלי לבחישת התבשיל) ביציה, גביע כסף, בקבוק זכוכית להכנת סודה, (סודה סטרים) פומפיה, מגש לפירות או לאורז, מגש לתנור אפיה, סיר פלא, מועד לתפוח אדמה מבושל, מזרק למילוי עוגות, מכשיר לכתישת שום, מכשיר גלעון (לזיתים או דובדבנים) מכשיר להוצאת הפנים של תפוחים או קישואים, מלקחים לעוגה או לקוביות סוכר, כלים למלח, סוכר קפה, תה, מסננת לדיסה, מספרים לחיתוך עוף, מפצח שקדים, מקצף, מרקה, רשת לטיגון במחבת עמוק, רשת לגריל, העשויים מזכוכית או מתכת, חייבים להטביל בברכה.
- ג: כלי חרס כלי אבן כלי עץ כלי פלסטיק או ניילון אינם צריכים טבילה.
- ד: אסור להניח אוכל בכלי שצריך טבילה לפני שהוטבל. אם הניחו אוכל בכלי לפני ההטבלה האוכל לא נאסר באכילה וצריך להעבירו מיד לכלי אחר.

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

היו האדריכלים של העתיד

השבוע באחד משיעורי הנשים, שיתפה אותנו אישה בתחושה קשה שמלווה אותה:
**"אני אמא לא מספיק טובה. עכשיו כשלמדתי איך מחנכים, זה אוכל אותי
 איזה אמא הייתי. צעקתי, הענשתי, חינכתי 'מהבטן' ולא עם השכל..."**
 לצערי רוב הנשים הזדהו אתה.

תשובתי הייתה:

**"חכם הוא זה שאינו אסיר של העבר, אלא האדריכל של העתיד... וטוב מאוחר
 מאשר אף פעם לא".**

אין טעם לבכות על העבר, צריך לתקן את מה שאפשר לתקן ולהמשיך הלאה,
 כדי להצליח חשוב מאוד לעשות זאת עם חיוך ואימון בעצמנו, שאם הקדוש
 ברוך הוא זיכה אותנו בילדים הוא סומך עלינו שנעשה זאת בעזרתו יתברך, לא
 לשכוח שכדי לחנך אנו חייבים להשקיע בשלום בית, ולשתף את כל בני הבית
 במשימות השיפור.

שבת שלום ובהצלחה
 שושנה

האמינו בעצמכם – זהו המפתח להצלחה.

סיפור לשבת

הנשיקה הראשונה...

בזמן השלטון הקומוניסטי בברית המועצות כשאסרו להתפלל, ללמוד תורה ולקיים מצוות, ועל "עבירות
 חמורות כעין אלו גלו יהודים לסיביר לתקופות ארוכות, הגיע לבית הכנסת הגדול אורח, חייל עטור דרגות.
 ארשת פניו רצינית ועיניו מתרוצצות באי נוחות.

'הוא לא בא לבלוש' החליטו המתפללים לפי מבטי עיניו.
 החייל נכנס פנימה ניגש לאחד המתפללים ושאל: 'מי יכול לעזור לי לקיים מצוות ברית מילה? אני יהודי!!'
 אותו יהודי הצביע עליו, וידו רטטה, אולי הוא מלשין?

החייל מיהר אלי וביקש בהתרגשות: 'ברצוני שתבוא למול את בני. חלפה שנה מאז שנולד, ועד היום לא
 מצאתי שעת כושר להכניסו בבריתו של אברהם אבינו כדת וכדין. במטותא תבוא עימי למקום סתר ותמול
 אותו. הרהרתי לעצמי שנייה שהייתה ארוכה מאוד למחשבות מעין אלו והחלטתי: ניכרים דברי אמת!!!
 ונענעתי לו בראשי לאות הסכמה. הרכב נעצר ליד טירה ענקית. ירדנו מהמכונית כאשר הוא פוסע פסיעות
 נוקשות ואני צועד אחריו בלי להעיף מבט לשום צד. נכנסנו בשער אחד ועברנו דרך שער שני ומשם נכנסנו
 לבית גדול. הלכנו עד לצידו השני והמשכנו לעבר פרוזדור ארוך שם פתח החייל דלת רחבה וצעד פנימה
 לחדר שאחריו.

הוא היה נרגש כאשר נעצר בפתחו של חדר עגול שנראה כאולם שמחות בזעיר אנפין.

הגבהתי את עיני והבטתי סביבי. בחדר היו מעט אנשים, והכול היה ערוך ומוכן לברית יהודית. שלחן עם
 מפה צחורה, עוגות, יין, כסא לסנדק וכסא מעוטר לאלהיו הנביא. עיני נצצו דמעות, הושטתי לנאספים יד
 כהה לשלום, ועשיתי את הברית כדת וכדין לתינוק – בן השנה – הרך. אחרי הברית הייתה שמחה גדולה.
 שבעת הגברים המוזמנים שתו יין ומשקאות חריפים, הנשים: האם, הסבתא ועוד שתי נשים נוספות נכנסו
 לחדר סמוך כדי להתכבד במה שנערך שם מראש. לפתע נשמעה זעקה מחדר הנשים!! מה קרה? שאלו ורצו
 כולם בבהלה לחדר הנשים? 'האם התעלפה?' אחרי שטפלו בה והעירו אותה מעלפונה חזר האב לאולם
 הברית רגוע. האם היא חולה? שאלתי את הבעל. לא! היא התרגשה יתר על המידה ענה. האב נשם עמוקות
 הביט אלי כשדמעה בעיניו וחזר שוב: 'היא התרגשה'. ואז ראיתי בעיני דמעות גדולות. אסביר לך למה. עד
 היום - שנה מאז שנולד - היא נמנעה לנשק אותו. הוא לא מהול הסבירה. עתה אחרי הברית כשהגיע לידיה,
 נשקה אותו על ראשו בפעם הראשונה, והתעלפה...
 (הרב יעקב גלינסקי)
 שבת שלום!

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
 מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר
 חיה בת רחל / נתנאל בן עמנואל / טובה רחל בת מרים שמחה / סעדה בת בדורה
 שלום בן סליימן / רחל בת חנה חנינה / זכריה בן דוד / מרים בת יצחק.